on olnud kõige tugevam ja viljakam aktsioon meie vaimuelu-väärtuste ja vaimsuse propageerimiseks kogu iseseisvuse jooksul. Kindlasti jääb sellest ilmseid jälgi ja mõjusid meie kultuuriellu.

Ilukirjandus.

Nõudmine algupärase loomingu järele tõusis 1935. a. enneolematult elavaks. Juhtus koguni kuulmatu asi, et kaks romaani (Metsanurga „Űmera jõel" ja Semper'i „Armukadedus") poole aastaga läbi müüdi. Ja et mõningate teoste ettetellimisest nii elavalt osa võeti, et meie oludes trükid otse üllatavalt suureks kasvasid („Kalevipoeg" 10 000 eks., sellest 6000 ettetellijat, „Eesti Ajalugu" 2000 eks., peaaegu kõik ette tellitud). Kirjastajate vahel oli märgata isegi teatavat võistlust käsikirjade hankimisel. (Nii paisus otse üle öö väga viljakaks „Eesti Kirjastuse Kooperatiiv".) E. Kirjanikkude Liidu kirjastus, mis varemail aastail avaldas hulga teoseid, mida teised kirjastused ei riskinud kirjastada, jäi 1935. a. hoopis tööta. Nõudmine oli eriti elav väärtusliku romaani ja päevakajalise komöödia järele. Nõudmist algupärase kirjanduse järele mõjutas üldine huvi oma, algupärase, kodumaa kauba vastu, kuid eriliselt ilukirjanduse levikut soodustasid nähtavasti avalikud auhindamised ja RA propaganda. 1935. a. jagati teiskordselt välja riigivanema kirjanduslik auhind, mille ülesandeks on „tõsta esile meie kirjanduse kõrgemaid saavutisi". Auhinnad jaotusid seekord järgmiselt: I auh. 1500 kr. M. Metsanurgale romaani eest „Űmera jõel", II auh. 1000 kr. J. Semperile romaani eest „Armukadedus", III auh. 750 kr. A. Mälgule romaani eest „Surnud majad".

1935. a. ilukirjandusliku toodangu eesotsas tuleb nimetada „K a l e v i p o j a" l u k s u s v ä l j a a n n e t Eesti

Eesti kroonika 1935, lk. 89